

De jongens van de Papegaaistraat

Het was een succesverhaal, zeggen de jongerenwerkers in Venlo-Oost. De hele zomer was er ruzie tussen de bewoners van de Papegaaistraat en de jongens die daar rondhingen. Maar met een paar gesprekken was alles opgelost. En toen ging Khalid met Sylvio naar de supermarkt en sloeg hij René Steegmans dood.

Door

JANNETJE KOELEWIJN ([HTTP://ZOEKEN.NRC.NL/?](http://zoeken.nrc.nl/?)

Q=JANNETJE%20KOELEWIJN&AUTHORS=JANNETJE%20KOELEWIJN&SORT=DATE)

16 NOVEMBER 2002

Aziz (20), de broer van de jongen die René Steegmans dood sloeg, klakt met zijn tong als hij iets gek of grappig vindt. Nicky (22), vriend van Aziz en zijn broer, doet het precies zo. Tôtô - snel en zacht. Ze zitten aan tafel in het kantoor van buurthuis De Maagdenberg, een wit gebouwtje dat vroeger van de kerk was en nu wordt gebruikt door Wel.kom, de welzijnsinstelling van Venlo en Roermond. Het is donderdagmiddag, de ramadan is net begonnen. Maar Aziz doet niet mee. Hij rookt, drinkt koffie. Hij zit te lachen om wat Nicky vertelt over zijn verkering met Joyce, een smal en bleek meisje uit Tegelen. Joyce zit aan de andere kant van de tafel. Ze luistert.

Nicky: „Ik ga nu anderhalf jaar met haar. Maar ik trouw niet. Ik heb altijd gezegd dat ik nooit ga trouwen.”

Tonggeklak van Aziz.

Nicky: „Aziz en ik zijn goede vrienden. We houden van dezelfde muziek.”

Aziz: „En van dezelfde meisjes.”

Nicky: „'s Zaterdagavond gaan we naar De Gouden Tijger, dan is daar jongerencafé.” Hij leunt achterover, legt zijn handen in zijn nek. „Ik was altijd een onrustig type. Maar ik ben rustig geworden. Ik werk, ik ga uit, verder niks.”

Aziz: „Komt door mij.”

Nicky: „Je wordt ouder, hè. Je gaat anders denken.” Sinds een paar weken werkt hij in een magazijn.

Nu zitten de jongens in buurthuis De Maagdenberg, maar afgelopen zomer stonden ze iedere avond op de hoek van de Papegaaistraat en de Dr. Derckxstraat, bij het huis van de ouders van Aziz en zijn broers Khalid (18), Nabil (16) en Hakim (9). Khalid is de jongen die René Steegmans dood sloeg, op dinsdag 22 oktober, voor de deur van de supermarkt van Jan Linders in Venlo-Zuid. René Steegmans had er wat van gezegd dat Khalid en zijn vriend Sylvio (18) met hun scooter over de stoep reden en bijna tegen het invalidenwagentje van Diny Peulen (73) opbotsten. Khalid zit nu in het huis van bewaring in Roermond zijn proces af te wachten. Hij heeft bekend dat hij René Steegmans geslagen heeft. Hij heeft er spijt van. Sylvio werd na twee dagen vrijgelaten. Hij had volgens getuigen niet meer geslagen toen René Steegmans al op de grond lag. Maar gisterochtend is hij weer aangehouden.

Nicky noemt op wie er afgelopen zomer nog meer bij waren, behalve zichzelf en Aziz en Khalid. „Nabil natuurlijk. En mijn broertje, die is ook 16. En Amin. Die is psychotisch geworden, hij zit in een inrichting. Sylvio was er ook altijd. Maar Sylvio is niet honderd procent de vriend van Aziz en mij. Hij is de vriend van Khalid." Nicky kijkt naar Brandon, die net is binnengekomen. „Jij was er ook weleens bij", zegt hij. „Maar jij bent van een andere groep." Brandon zegt: „Ik ben van een groep die bij elkaar thuis zit." Nicky: „Buurmeisje Jessica was er wel altijd bij. En verder waren er alleen kleine kinderen."

Molotovcocktail

Volgens Nicky en Aziz gebeurde er weinig als ze op straat stonden. Ze voetbalden wat, ze reden een rondje op hun brommer. „Sylvio vrat soms gekke dingen uit", zegt Nicky. „Hij houdt meer van actie dan van hangen. Maar dat is Sylvio, die heeft gewoon rare kanten. Hij heeft wel aardige ouders. Als je daar komt, krijg je fatsoenlijk iets te drinken. En ze praten met je."

Dat de bewoners van de Papegaaistraat steeds meer over hen begonnen te klagen, begrepen Nicky en Aziz niet. „Ze belden de politie", zegt Nicky. „Ze kwamen niet met ons praten."

Aziz: „Waarom deden ze zo? Iedereen kan bij ons komen. Als je ons respect geeft, krijg je respect terug."

Nicky: „Op een avond ontplofte er bij iemand in de tuin een molotovcocktail en daar kregen wij de schuld van."

Aziz: „Het was niet onze schuld."

Nicky: „Dat hadden drie Polen gedaan die nog iets met iemand hadden af te rekenen. Ik heb de brand nog geblust."

In augustus, de avonden waren lang en warm, besloten de politie en de gemeente Venlo dat er iets moest gebeuren in de Papegaaistraat. De bewoners waren zo bang geworden voor de jongens op straat dat ze niet eens meer durfden te bellen. Een paar mensen hadden rotjes in hun voortuintje gekregen, nadat ze wat van het geknetter van de brommertjes hadden gezegd. Er werd gescholden en bedreigd. Brigadier Joke Verboon, jeugdmedewerkster van de politie in Venlo, kreeg een grote mond als ze kwam kijken. „We probeerden namen te noteren, zodat we met de ouders konden gaan praten", zegt ze op het politiebureau Venlo-Oost. „Maar dan zeiden ze: ik doe toch niks verkeerd?" Als de politie er was, deden ze ook niks verkeerd.

Twee jongerenwerkers van Wel.kom, Johan Cortooms en Mohamed Addarrazi, werden gevraagd om te helpen bij het groepenpellen, een techniek die door de gemeente uit Rotterdam was overgenomen om greep te krijgen op overlast veroorzakende hangjongeren. Johan Cortooms en Mohamed Adderrazi hadden de cursus die erbij hoorde nog niet gevolgd, maar ze gingen toch aan het werk. „We observeerden ze", zegt Mohamed Adderrazi in het kantoor van De Maagdenberg. Johan Cortooms: „We keken wie de leiders waren en wie de meelopers." Naar leiders wordt geluisterd, naar meelopers niet.

De gemeente, de politie en Wel.kom belegden een bijeenkomst met de bewoners van de Papegaaistraat en een paar zijstraten. De twee jongerenwerkers nodigden de jongens uit in De Maagdenberg. Er kwamen er vijftien, onder wie de drie, vier jongens die als harde kern werden gezien. Khalid, zeggen de twee jongerenwerkers, was een van hen. „Hij was een leider", zeggen ze. Van Sylvio wisten ze het niet zo goed. Joke Verboon van de politie kon hem ook niet peilen, zegt ze. „Als er rottigheid was, was hij er wel altijd bij."

Mohamed Adderrazi kende Khalid en Aziz al een paar jaar van het Ald Weishoes, een centrum voor allochtone jongens in de binnenstad van Venlo. „Voor zover ik weet", zegt hij, „zat Khalid niet in de drugs." De illegale handel in drugs is het enige probleem dat Venlo anders maakt dan andere provinciesteden in Nederland. Er is niet meer criminaliteit dan gemiddeld, niet meer armoede, er zijn niet meer allochtonen. Alleen de illegale handel in drugs, met een markt van vijf miljoen Duitsers vlak over de grens, is enorm. Maar Khalid, zegt Mohamed Adderrazi, was geen gebruiker en geen runner. De twee jongerenwerkers vonden hem „een schoolvoorbeeld" van iemand die bijdraait als hem wordt gevraagd „waar hij eigenlijk mee bezig is". „Een aardige, rustige jongen", zegt Johan Cortooms.

Met de jongens van de Papegaaistraat werden afspraken gemaakt over het voetballen en het rondcrossen. Begin oktober zouden gemeente, politie en Wel.kom weer met de bewoners praten, om te kijken of het beter ging. Maar dat gesprek werd door de bewoners afgezegd. Het was niet meer nodig. „Eigenlijk was het een succesverhaal“, zegt Johan Cortooms. „Binnen twee weken was alles opgelost.“

Volgens Nicky en Aziz had Khalid daar een belangrijk aandeel in. „Die ging naar mensen toe om met ze te praten“, zegt Nicky. Johan Cortooms: „Ze belden bij de bewoners aan om een vuilniszak te vragen voor hun lege blikjes.“

Daarbij werd het 's avonds vroeger donker. De scholen waren weer begonnen en niet alle jongens spijbelden. Khalid bleef thuis, hij ging dit voorjaar van school af. „Zonder diploma“, zegt Johan Cortooms. Aziz wordt boos als hij het hoort: „Hij heeft het gewoon afgemaakt, man.“ Khalid zat op 't Wildveld, een school voor voorbereidend middelbaar beroepsonderwijs in Tegelen. Hij was bezig om met hulp van Wel.kom werk te zoeken.

De jongens van de Papegaaistraat mochten vanaf september in het kantoortje van De Maagdenberg komen zitten. En sinds dinsdag 22 oktober, de dag waarop Khalid René Steegmans dood sloeg, zijn ze er bijna iedere dag. Ze lezen de krant, ze doen een kaartspelletje, ze zitten achter de computer. Ze geven Mohamed Addarazi, Johan Cortooms en elkaar een hand als ze binnenkomen. En als ze koffie pakken, vragen ze aan de anderen of zij ook willen.

Geen vaste telefoon

De Papegaaistraat in Venlo-Oost ziet er rustig uit. Er staan weinig auto's, er is een speelplaatsje met gras, de stoepen zijn geveegd. Na schooltijd fietsen er af en toe kinderen doorheen. De meeste huizen zijn van vlak na de Tweede Wereldoorlog, ze hebben een souterrain en één verdieping. Het zijn goedkope huurwoningen, eigendom van de Woningstichting Venlo-Blerick. Een deel ervan heeft een voortuintje. Een paar huizen in de straat zijn wat ouder. Daar hangen bordjes met 'welkom' bij de voordeur, of bordjes met de namen van het hele gezin. Rowena. Ricardo. Rachele. Maar de meeste huizen hebben geen naambordje, en de meeste bewoners hebben geen vast telefoonnummer. „Dat zegt wel wat“, zegt Jan Leunissen van de Woningstichting Venlo-Blerick. Hij wist niet dat het zo was. Maar nu hij het weet, trekt hij snel de conclusie. „Mensen willen niet bekend zijn.“

Hem was vooral opgevallen dat hij steeds vaker briefjes van bewoners krijgt: geen allochtonen graag. Sinds kort neemt hij niet meer de bovenste van de wachtlijst als er een huis vrij is. Hij gaat eerst met ze praten en hij wijst toe in overleg met de buurt. De laatste drie maanden is bijna één op de vijf huizen leeggekomen. Vooral gezinnen met jonge kinderen willen weg. Maar de buurt is niet zwart. Tien procent van de bewoners komt uit Turkije, Marokko of Suriname. Meer dan het gemiddelde in heel Nederland (5 procent), maar veel minder dan in de grote steden (30 procent).

Van dertien van de achtenveertig huizen is op de voordeur te zien wie er wonen. Van die dertien staan er vijf in het telefoonboek. Van die vijf wil niemand een afspraak maken om over de buurt te praten. „Ik heb kleine kinderen“, zegt een van hen, een jonge vrouw. „Ik durf ze niet op straat te laten spelen.“ Ze vraagt of haar naam niet in de krant komt. „Ik heb zo een steen door de ruit.“ Een andere vrouw, veel ouder, begint bijna te huilen aan de telefoon. „Laat u mij alstublieft met rust.“

Aanbellen werkt nog minder. Het levert meestal niet meer op dan wat geschuif van lamellen of vitrage. En vaak zelfs dat niet. En de paar keer dat er wel wordt opengedaan, wordt de deur meteen weer dichtgesmeten. Bij de ouders van Khalid en de ouders van Sylvio wordt er helemaal nooit gereageerd.

En de broers?

Wim van Amerongen, districtschef van de politie Limburg-Noord, is sinds juli 'themaverantwoordelijke Jeugd' in Venlo. Daarvoor zat hij zeventien jaar in Eindhoven. Hij zegt dat de politie Khalid „goed kent“, maar hij houdt meteen daarna zijn mond over hem. Hij wil in zijn functie niet over personen praten. Dus praat hij in het algemeen over „beleidsresistente jongeren“ bij wie „taakstraffen geen invloed hebben op het gedrag“ en „corrigerend optreden van de overheid niet het gewenste effect heeft“.

Khalid - deze informatie komt van zijn advocaat - is twee keer veroordeeld door de kinderrechter in Roermond. De eerste keer was in 1998, wegens diefstal en vernieling. Khalid moest dertig uur meedoen aan een leerproject. De tweede keer was in 2000, wegens openlijke geweldpleging. Dat werd een taakstraf van dertig uur. Een zaak uit 1999, wegens diefstal, werd geseponeerd 'in verband met recente bestraffing'.

Wim van Amerongen vindt niet dat de oplossing gezocht moet worden in hardere straffen of in het verlagen van de leeftijd waarop kinderen strafrechtelijk vervolgd kunnen worden, wat een Kamermeerderheid van CDA, LPF en VVD wil. Hij zou de grens zelfs liever naar bóven verschuiven, van twaalf naar zestien jaar. Hij vindt dat jonge criminelen zolang mogelijk vanuit Jeugdzorg begeleid moeten worden, en niet vanuit de gevangenis - dan is het te laat. Daarvoor moet wel eerst de nieuwe Wet op de Jeugdzorg door de Tweede Kamer worden aangenomen, maar dat is al een paar keer uitgesteld door de val van twee achtereenvolgende kabinetten. Jeugdhulpverlening, jeugdreclassering en kinderbescherming - dat wil zeggen: welzijn en justitie - komen dan bij elkaar in één organisatie. En dat, zegt Wim van Amerongen, is nodig om jongens die al crimineel zijn, maar vooral jongens die crimineel kunnen worden, goed te kunnen aanpakken. „Neem Fikri die in het zwembad aan de borsten van een meisje zit“, zegt hij. „Hij wordt gepakt en krijgt als straf een cursus seksuele opvoeding.“ Zo gaat het nu. „Maar ik wil naar de ouders van Fikri kunnen gaan en zeggen dat ze beter op hun zoon moeten letten.“

Wim van Amerongen wil ook naar de badmeester kunnen gaan, en als het nodig is naar zijn school, om te vertellen wat Fikri gedaan heeft en wat er met hem is afgesproken. Dat kan allemaal niet, in verband met Fikri's privacy. En dan heeft Fikri ook nog drie broers. „Wat doen we met hen?“, zegt Wim van Amerongen. „Wat doen we met zijn ouders?“

Nu kunnen de hulpverleners van Jeugdzorg zo'n gezin ondersteuning aanbieden. Maar juist de ouders met de meeste problemen, zegt Wim van Amerongen, hebben daar geen zin in. Ze kunnen die ondersteuning weigeren zolang de Raad voor de Kinderbescherming hun kind niet onder toezicht stelt. Daarvoor moet er heel wat gebeurd zijn: herhaalde diefstallen en vernielingen, mishandelingen, geweld. Wim van Amerongen: „Ik wil dat Jeugdzorg tegen die ouders kan zeggen dat ze zich toch met hen gaan bemoeien. Die ondersteuning moet afgedwongen kunnen worden, ook als er nog geen strafbare feiten zijn gepleegd.“ Ook daarvoor moet eerst de nieuwe Wet op de Jeugdzorg in werking treden.

Klussenbedrijf

Hij begint toch over Khalid. „Het lijkt wel game over. Er wordt geslagen en gemept en dan gaan ze boodschappen doen. Ze huppelen door zonder enig benul, zonder enig moreel besef.“ Khalid en Sylvio gingen na de vechtpartij met René Steegmans de supermarkt in om frikadellen en bitterballen te kopen. Wim van Amerongen: „Als ze dat besef niet meekrijgen in hun opvoeding, dan moet de samenleving het ze bijbrengen. Je moet er heel vroeg bij zijn. En je moet niet te bang zijn om aan de ouderlijke macht te tornen.“

Fred van den Bogaard, bureaumanager van Jeugdzorg in Venlo, zegt precies hetzelfde. Hij vertelt over onderwijzers van de basisschool die vaak al jaren zien aankomen dat een leerling crimineel wordt. „Maar je kunt pas wat doen als ze gaan spijbelen“, zegt hij. En als ze iets hebben gedaan waardoor ze onder toezicht worden gesteld, dan krijgen ze een voogd die nog negentien andere kinderen moet begeleiden. „Dat betekent“, zegt Fred van den Bogaard, „dat er per gezin vaak nog niet eens één uur per week tijd is.“

Privacybescherming. Hulp die niet kan worden opgelegd. Ouders die niet zomaar uit de ouderlijke macht kunnen worden gezet. Gebrek aan samenwerking en uitwisseling van informatie omdat jeugdwerkzaamheden onder de gemeente valt, maar Jeugdzorg onder de provincie, en jeugdreclassering en Kinderbescherming onder het ministerie van Justitie. En dan bemoeit ook nog het ministerie van Binnenlandse Zaken zich met het jeugdbeleid én het ministerie van Sociale Zaken én het ministerie van Onderwijs.

Hadden alle hulpverleners maar alles van het gezin van Khalid geweten, zegt John Spijksma, manager van het jongerenwerk van Wel.kom in Venlo en Roermond. Dan had iedereen alle redenen gezien om zich nog meer met het gezin te bemoeien dan nu is gebeurd. „Dan hadden we kunnen weten dat er met minstens één van de vier kinderen iets zou gebeuren.“

„Jeugdzorg?“, zegt Aziz. „Zijn dat die mensen van het gebouw hierachter?“ Het bureau van Jeugdzorg in Venlo ligt vlak bij De Maagdenberg. „Ja, die ken ik“, zegt Aziz. „Ik ken ook de mensen van het Riagg.“

Wat deden ze voor hem?

„Precies“, zegt Aziz. „Wat deden ze.“

Hij doet zijn armen over elkaar en kijkt naar buiten. Het is woensdagmiddag, hij zit in het kantoor van De Maagdenberg. John Spijkma van Wel.kom is er ook. Die zegt: „Het Riagg bemoeide zich toch met jullie om de alcoholproblemen van je vader?“

„Nee“, zegt Aziz. „Het was omdat ik problemen op school had.“ Even lijkt het alsof hij verder zijn mond zal houden. Maar dan zegt hij: „Die van Jeugdzorg hielpen me wel. Ik had een voogd en als ik die belde, dan kwam hij echt wel.“

Vervolg op pagina 22

De jongens van de Papegaaistraat

Vervolg van pagina 21

Aziz zegt dat hij net als zijn vriend Nicky rustig is geworden. „En niet pas vanaf mijn achttiende“, zegt hij. „Al vanaf mijn zestiende.“

Waarom was hij daarvoor zo onrustig?

„Weet niet“, zegt hij.

„We zochten spanning“, zegt Nicky. „Die vonden we in de criminaliteit.“ Vernielingen, diefstallen, vechtpartijen. Ze hebben allebei een strafblad. Maar daar zeggen ze verder niets over. „Dat is voorbij“, zegt Aziz. „Ik wil nu werken. Ik wil een klussenbedrijf gaan beginnen.“

Paul Derkx, directeur van de Groeneveldschool, de basisschool waar Aziz, Khalid en Nabil op hebben gezeten en waar Hakim nog steeds op zit, zegt dat hij het niet kon geloven dat het Khalid was die René Steegmans had doodgeslagen. „Mijn kinderen vertelden het. Ik was echt heel verbaasd.“ Khalid was een heel rustige leerling, zegt hij. Hij pakt zijn leerlingenkaart, waarop staat dat hij van school ging met een vmbo-advies. „Ik kreeg weleens signalen dat hij buiten school anders was.“ Ruzies, baldadigheden. „Ik mag me daar eigenlijk niet mee bemoeien. Maar ik zei er wel wat van.“ Dat doet Paul Derkx altijd als hij hoort dat leerlingen van hem buiten school voor overlast zorgen. Al vragen ouders hem steeds vaker met welk recht hij dat doet.

Aziz was anders dan Khalid, zegt Paul Derkx. Hij heeft hem maar een jaar op school gehad, en toen ging hij naar een internaat. Hij was zeven. „Zijn vader kon hem niet aan. Hij zei tegen mij: meester Paul, ik hou het niet vol. Hij dacht dat ik het ei van Columbus had.“

Paul Derkx was ook heel verbaasd toen hij de vader, Abdullah heet hij, in de Netwerk-uitzending van vrijdag 24 oktober Arabisch hoorde praten. „Dat vind ik zo betreurenswaardig“, zegt hij. „Hij spreekt heel behoorlijk Nederlands. Ik kan me voorstellen dat mensen die hem niet kennen dachten dat de tijd daar vijfendertig jaar heeft stilgestaan. En dan nog zo'n uitspraak van de moeder over Allah, dat haar zoon het instrument was geweest van zijn wil – dat is niet te verteren.“

Een paar dagen voordat Khalid René Steegmans had doodgeslagen, kwam Paul Derkx Aziz tegen. Hij fietste een eindje met hem op. „Hij maakte een nette, rustige indruk. Ik dacht: die jongen heeft, hoe zeg ik het positief, vanaf heel jong zijn eigen weg moeten zoeken. Dat is hem blijkbaar toch gelukt. En dan gebeurt er zoiets.“

Hakim, het jongste broertje van Aziz en Khalid, vernielde in oktober een fiets. De politie maakte proces-verbaal op. Hakim heeft al een paar jaar onder toezicht van de Raad voor de Kinderbescherming gestaan. En dat gaat nu waarschijnlijk weer gebeuren. Zo is de bemoeienis van de hulpverlening tot nu toe steeds geweest: per kind, niet voor het gezin als geheel, en zonder onderlinge samenhang.

Abdullah (62) komt uit het Atlasgebergte, Marokko. Zijn vrouw Najit (40) komt uit Casablanca. Ze kwam op haar negentiende naar Nederland om te trouwen. Ze woonden eerst in Blerick, pas later in de Papegaaistraat. Abdullah zit vanaf zijn zesendertigste in de WAO, hij werkte tien jaar in een dakpannenfabriek in Tegelen. Heel lang dronk hij te veel, maar volgens Aziz is hij er nu vanaf. Al weet hij het niet zeker, hij komt bijna nooit meer thuis.

En zijn moeder? Wilde ze naar Nederland?

„Dat ga ik niet vertellen”, zegt Aziz. „Altijd die vragen over wat er bij ons vroeger gebeurd is. Ik heb daar geen zin in.” Hij begint te schelden op de kranten die schreven dat zijn moeder nooit buiten komt en dat zijn ouders in een isolement leven. „De burens komen op bezoek, en zij gaan op bezoek bij de burens.”

We doen ons best

Dit voorjaar besloten politie, Jeugdzorg, jeugdreclassering, Kinderbescherming en het openbaar ministerie in Venlo om iedere week bij elkaar te komen in het justitiekantoor in Venlo-Noord en alle nieuwe gevallen van jeugdcriminaliteit te bespreken. Sinds Khalid René Steegmans dood sloeg, weten ze nog beter waarom dat nodig is. Een beetje onwennig is dat casusoverleg, zoals het heet, nog wel. Afgelopen dinsdag, 12 november, begon het zo:

Reclassering: „Er wordt nog te veel achter elkaar gewerkt. Eerst komt er een proces-verbaal, dan een onderzoek door Kinderbescherming, en na vier weken zijn wij nog eens aan de beurt. Wij willen er metéén op af.”

Openbaar ministerie: „Ja! Daar moeten we naartoe.”

Jeugdzorg: „Ik snap wat jullie zeggen, we doen ons best.”

Kinderbescherming: „Maar we komen allemaal uit onze eigen organisatie.”

Reclassering: „Nu lopen we steeds achter de feiten aan. Dan is die weer niet te bereiken. Dan heeft die weer geen tijd.”

Openbaar ministerie: „Ideaal zou zijn dat Jeugdzorg en reclassering lijfelijk bij elkaar in dit kantoor zitten.”

Kinderbescherming: „Maar dat is toekomstmuziek.”

Een van de gevallen daarna gaat over een zwakbegaafd meisje van veertien dat een ander meisje mishandelt heeft. Er wordt nu een forensisch-psychiatrisch onderzoek gedaan. De reclassering wil dat alvast besloten wordt om de ouders te begeleiden. Het openbaar ministerie zegt: „Daarvoor moet ik eerst de uitslag van het onderzoek hebben.” Reclassering: „Het kan toch ook vrijwillig?” Kinderbescherming: „Maar als die ouders weigeren?” Reclassering: „Dan denk ik dat ik ambulante autoriteit ga optreden.” Openbaar ministerie: „We kunnen het altijd proberen.” Reclassering: „Wij vinden het erg jammer dat die ouders toestemming moeten geven.” En de Kinderbescherming: „Voorlopig is het niet anders.”

Dinsdag 22 oktober werd bij Sylvio thuis de verjaardag van zijn broertje Björn gevierd. Bij Jan Linders in Venlo-Zuid waren de frikadellen in de aanbieding, daarom gingen Khalid en Sylvio niet naar de C1000 om de hoek. Wat René Steegmans daar 's middags om vier uur deed is niet duidelijk - hij woont in Venlo-Noord. Khalid kende hem wel, zegt Aziz. In ieder geval kent hij hem zelf. „René kwam in De Splinter”, zegt hij. „Vroeger werkte hij in The Reflex.” Een alternatieveling met lang haar die van gitaarmuziek hield. Aziz en Khalid en hun vrienden houden helemaal niet van gitaarmuziek. En hun haar is kort. Aziz heeft geblondeerde plukjes. Langs de rand van zijn kin zit een kort baardje. Hij zegt dat René Steegmans een keer in elkaar is geslagen door een groep Turken. „Toen had hij ook opmerkingen gemaakt.” Hij zegt dat René Steegmans niet alleen iets zei tegen zijn broer, maar dat hij hem ook op zijn neus sloeg.

Nicky zegt: „En dat is Khalid niet gewend. Khalid wordt nooit geslagen.” Aziz: „En toen is mijn broer helemaal geflipt.”

